

Onderwijs: een goede basis voor de toekomst!

In Nederland is onderwijs een basisrecht voor iedereen. Het is een vanzelfsprekendheid die onze kinderen vanaf de puberteit soms zelfs als een zware last ervaren.

Voor hen is het moeilijk voor te stellen hoe het is als je als kind geremd wordt in al je ontwikkelingen omdat er domweg geen middelen zijn die jou in de gelegenheid stellen om naar school te gaan. En hoe het daarna is om als analfabeet niet aan het werk te kunnen komen en helemaal geen inkomen te hebben.

Daarom in deze nieuwsbrief een uiteenzetting over de ontwikkelingen die onze onderwijsprojecten de afgelopen jaren hebben doorgemaakt en wat dit betekend heeft voor de mensen in Congo.

Beleidsplan Stichting Bambale, 2016 – 2020 “Ontwikkeling: een kwestie van gezond verstand?”

De afgelopen 5 jaar heeft Stichting Bambale met name hard gewerkt aan goed onderwijs en capaciteitsopbouw. Voor de komende beleidsperiode willen we met hetzelfde enthousiasme op deze manier verder gaan.

Er is grote vooruitgang geboekt op het gebied van scholing en in de begeleiding van de projecten. Dit hebben we mede te danken aan het vertrouwen dat een aantal subsidieverlenende instanties in ons gesteld hebben en de steun van onze trouwe donateurs. Zonder deze hulp zou Stichting Bambale niet in staat zijn het beleidsplan tot uitvoering te brengen.

Naast onderwijs en capaciteitsopbouw willen we tevens de nadruk leggen op dagelijkse hygiëne en het voorkomen van ziekten. We willen graag goede drinkwatervoorzieningen en schoon sanitair. Verder willen we iedereen bewust maken van de eigen verantwoordelijkheid voor de projecten en vooral van het belang van samenwerking om gezamenlijke doelen te bereiken. Ook de vooruitgang in landbouw en vakopleiding verdient onze aandacht. Hierbij willen we zelfstandigheid en sociaal ondernemerschap stimuleren.

Ik vind het een uitdaging om mensen samen te brengen en met elkaar te verbinden. Het geeft me veel energie als ik zie dat persoonlijke capaciteiten van mensen zo goed mogelijk uit de verf komen. Ik zie veel potentie in de projecten die wij ondersteunen en heb er vertrouwen in dat de mensen in Congo een betere toekomst kunnen krijgen op basis van eigen verantwoordelijkheid en doorzettingsvermogen. Ik wil hen hierbij graag helpen.

Niets is onmogelijk! Het is een kwestie van gezond verstand!

U kunt ons gehele beleidsplan terugvinden op onze vernieuwde website: www.stichtingbambale.nl

Bioly Ikele, voorzitter

Complexe Scolaire Bambale

Afgelopen beleidsperiode is het project uitgegroeid tot een complete, op eigen kracht draaiende school met zes lokalen, kantoor en lerarenkamer/bibliotheek. De klassen zijn goed bezet en de leerlingen presteren goed bij nationale testen. De betrokkenheid van de ouders is groot en het schoolgeld wordt redelijk betaald, hoewel dit nog net niet voldoende is om de salarissen van de leerkrachten te kunnen voldoen.

Naast aandacht voor faciliteiten is er ook aandacht voor bijscholingen: verbetering van het onderwijs en ook workshops persoonlijke hygiëne voor de leerlingen en ouders.

Op dringend verzoek van de ouders start C.S. Bambale nu ook met vervolgonderwijs. Om alle kinderen in een veilige omgeving dicht bij huis de kans te geven zich verder te ontwikkelen. Dit is met name voor de meisjes erg belangrijk. Ouders laten hun tienerdochters niet naar veraf gelegen scholen buiten de wijk gaan.

Er is gestart met 1 klas van 17 leerlingen.

Ieder jaar komt er een leergang bij totdat de school is uitgegroeid tot een volwaardige 6-jarige opleiding.

Meisjes zullen actief worden aangemoedigd om verder te studeren.

Na de lagere school volgt in Congo 6 jaar secundair onderwijs. De eerste 2 jaar middelbaar onderwijs zijn algemeen, daarna kiezen de leerlingen voor een richting, afhankelijk van het aanbod van de school

De eerste richting die C.S. Bambale gaat aanbieden is de richting "Pédagogiques". Studenten met het staatsdiploma pédagogiques zijn hiermee voldoende gekwalificeerd om les te mogen geven in het basisonderwijs.

De bibliotheek van de school

C.S. Bambale participeert ook in een groot programma (in samenwerking met o.a. Edukans, Leger des Heils en UVA) gericht op modernisering en kwaliteitsverbetering van het onderwijs. Met een eigen goede, moderne opleiding pédagogiques kan deze kwaliteitsverbetering overgedragen worden aan een nieuwe generatie onderwijzers in de regio. Daarnaast krijgt de schoolleiding scholing (workshops) en coaching met betrekking tot (personeel)management en de opzet en implementatie van administratieve procedures e.d. in de organisatie. Momenteel is er pedagogische ondersteuning vanuit Nederland in de vorm van Godelieve Laarakker. Zij is een gepensioneerd oud docente, die gedurende tenminste een half jaar de school bijstaat d.m.v. tekenles, handvaardigheid, lichaamsbeweging en pedagogische ondersteuning.

Godelieve en de docenten van de school

Verhaal van Godelieve Laarakker

In oktober 2015 ben ik een tweetal weken in Congo geweest. Het is zeker niet mijn eerste ervaring met Afrika en toch ben ik opnieuw verwonderd dat de wereld zo verschillend kan zijn.

Iedere keer realiseer ik me dat wij, Nederlanders, toch wel ontzettend veel geluk hebben dat we in de westerse wereld zijn geboren, met alle rijkdom die daar bij hoort. Het is zo vanzelfsprekend dat het licht aan gaat wanneer je op een knopje drukt, dat er, schoon, water uit de kraan komt en dat naar school gaan helemaal géén vraag is.

In oktober heb ik kennis gemaakt met Chantal en Juliënne, twee docenten die vanuit Edukans naar Kinshasa zijn gekomen om middels, steeds terugkerende studiedagen het onderwijs op diverse scholen te verbeteren.

Het wordt grondig aangepakt. Inspecteurs, docenten pedagogiek, directeurs maar zeker ook de leerkrachten uit de praktijk maken kennis met begrippen als: interactief leren, observeren, analyseren, gerichte vragen stellen en onderzoeken of de leerling het werkelijk begrepen heeft.

Gymnastiek met de leerlingen

Godelieve

Dat laatste zie ik dagelijks in het schoolleven van de leerlingen van C.S. Bambale. Docenten vragen, trouw, of leerlingen het begrepen hebben en de leerlingen antwoorden braaf: "Oui monsieur / madame". Het is dus het sociaal gewenste antwoord. Verder wordt er niet gecontroleerd of het werkelijk begrepen is en er wordt overgestapt naar het volgende onderwerp. In oktober 2015 hebben we ook twee keer een bliksembezoek afgelegd naar Kisantu, waar de school van Bambale gevestigd is. De eerste keer is eigenlijk een vergeefse tocht geweest want het had geregend, en dat kan fors zijn in Congo, er waren geen kinderen en geen leerkrachten, jammer. De tweede keer was er op zaterdag een ouderbijeenkomst en deze werd door een tamelijk grote groep ouders bijgewoond. De interesse en betrokkenheid is er dus wel degelijk. Omdat er ook verschillende kinderen rondliepen werd er een klaslokaal geopend en hebben we de kinderen een bootje leren vouwen. Groot succes. De kinderen vonden het prachtig dat je van een stuk papier, ik had wat oude tijdschriften uit Nederland meegenomen, iets kunt maken.

Het enthousiasme is groot en dat heeft mij de doorslag gegeven om verder met Stichting Bambale in gesprek te gaan en te kijken welke mogelijkheden er zijn om vrijwilligerswerk te gaan doen op de school. Zo ben ik eind augustus 2016 teruggegaan naar Congo met koffers vol spullen om het leren leuker te maken, niet alleen voor de leerlingen maar ook voor de docenten.

Bouwen met de meegenomen "Clicks"

Ik ben me ervan bewust dat hulpmiddelen het leerproces kunnen bevorderen, maar zodra die hulpmiddelen "op" zijn, stagneert het leerproces en wordt er een beroep gedaan op creativiteit van de docenten.

Ze doen hun best daarin, maar het is toch tien keer leuker om met echte kleurpotloden een tekening te kleuren dan alleen maar een gewoon potlood. Ik ben dus op zoek gegaan naar hulpmiddelen die vanuit Nederland aangevuld kunnen worden, zonder al te hoge kosten en spullen die hier in Kisantu ook te krijgen zijn.

Even wat voorbeelden:

een pak papier A4 formaat kost, net als in Nederland €5,-. Voor ons absoluut zeker geen onoverkoombaar bedrag, hier, waar men, maandelijks, rond moet kunnen komen van zo'n 50.000 Fr.Congolais (= ongeveer 50 dollars) is dat niet te betalen. Maar het moet toch niet echt moeilijk zijn om een sponsor te vinden die jaarlijks 5 pakken papier voor de school laat kopen. In de tekenlessen werk ik met halve blaadjes en dat betekent dat er jaarlijks $5 \times 500 \times 2 = 5000$ blaadjes beschikbaar zijn om de creativiteit van de leerlingen te verhogen. Kleurpotloden zullen vanuit Nederland aangevoerd moeten worden. Een doosje Bruynzeelpotloden met 12 kleurpotloden, die echt kleuren, in tegenstelling tot de Chinese potloden die in Kisantu te koop zijn, kost nog geen €3,-. Twee mensen die ieder 10 doosjes sponsoren en er kan er dat schooljaar, volop getekend en gekleurd worden.

Om te leren tellen en kleuren te herkennen, zijn er uit Nederland kralen en Clics meegenomen, voorwerpen waarmee tevens de fijne motoriek ontwikkeld kan worden. Bovendien spullen die jaren gebruikt kunnen worden, wanneer er zuinig wordt mee omgegaan. Dit laatste is soms wel een probleem. Mensen hebben zelf niets aan materiële spullen, het begrip "zuinig zijn op" en "zorgvuldig met materialen omgaan", kennen ze dan ook niet. Maar dat is zeker te leren, want binnen 6 weken kwamen de vijf- en zesjarigen hun tekenproduct, liggend op twee handjes, naar mij toe brengen

Klassenfoto van groep 4

C.S. Bambale heeft geen elektriciteit en geen wateraansluiting. Voor water hebben we een waterpomp en een waterput op het terrein.

Er zijn 6 klaslokalen en de enige leermiddelen die men ter beschikking heeft zijn: krijt, zelfs enkele kleurkrijtjes, een bord, dat eigenlijk jaarlijks opnieuw geschilderd zou moeten worden en leerboeken.

Afhankelijk van de grootte van de klas is er één boek voor elke of voor elke twee leerlingen. De leermethode die op dit moment wordt toegepast is het veelal herhalen en het overschrijven van de leerstof. Kinderen moeten zelf voor schriften, potlood en een "bic" zorgen.

Sommige docenten hebben kroonkurken en lollystokjes gespaard en gebruiken deze als hulpmiddel bij het tellen. Het grote voordeel van de school Bambale is dat de klas niet meer dan 30 leerlingen heeft, geen opeengestapelde kinderen, maar een school waar het mogelijk moet zijn om elke leerling zo nu en dan individuele aandacht te geven. Beslist een school met perspectief door de kleinere groepen en doordat docenten de kans krijgen zich te ontwikkelen middels de EDUKANS cursus.

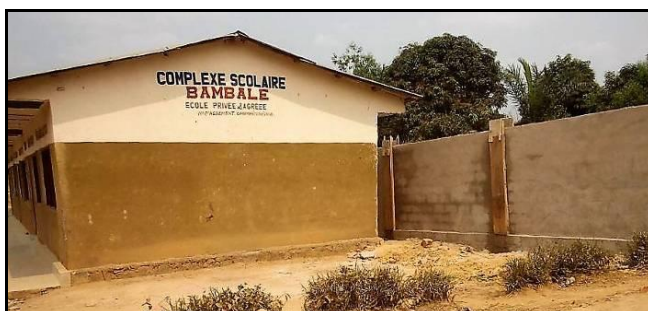
Het overdragen van de verworven leerstof aan de collega's is weer een stap verder en wie weet zal daar in het huidige schooljaar aandacht aan besteed worden. Op een andere basisschool heb ik gezien dat kinderen op zaterdagmorgen les krijgen van 7.30 tot 10.00 uur. Daarna gaan de docenten gezamenlijk, de lessen van de komende week voorbereiden.

Docenten in overleg

Dit zijn de momenten dat men van elkaar kan leren. Ik ben niet bij deze voorbereiding geweest en ken dus ook de inhoud en uitwerking niet, maar het idee is goed. Misschien kunnen we op de Bambaleschool een manier vinden waarbij docenten een beetje "eigen tijd" en een beetje "schooltijd" gaan investeren in hun eigen leerproces. (sinds kort vindt dit overleg wekelijks plaats. Red.)

Inmiddels ben ik hier bijna 5 maanden en heb het Congolese leven van nabij meegemaakt. Kisantu is een vrij grote stad, die verdeeld is in veel quartiers. Er loopt één grote weg dwars door de stad, die héééél druk is met vrachtwagens, taxi's, bussen, voetgangers, brommertaxi's, geiten en kippen. Het is de doorgaande weg van Kinshasa naar Matadi, de grootste havenplaats van Congo. Langs deze weg is het dagelijkse leven zeer zichtbaar. Veel Congolezen hebben een "magasin", een stalletje van 4 hoeklatten, die met elkaar verbonden zijn met wat dwarslatten. Soms is de "winkel" afgedekt met wat golfplaten, maar meestal zoekt men een boom waaronder de winkel is opgebouwd.

In de winkel zijn wat blikjes sardines, tomatenpuree, toilet papier (wat hier heel duur is) en een stuk of wat tomaten, soms avocado's, uien en knoflook uit eigen tuin te koop. Anderen hebben zich gespecialiseerd in kleding of gordijnen, lakens e.d.

Als de voorraad bijna op is, gaat men naar Kinshasa en wordt er een bundel kleding of gordijnen gekocht. Men weet niet precies wat er in het pakket zit, maar het is allemaal tweedehands spul, wat overigens nog zeer bruikbaar is. De winkels zijn vaak bij een verkeersdrempel gebouwd. Daar moet men afremmen en wordt er voorzichtig gereden om te zorgen dat de bodem van de auto niet de drempel raakt. De kans dat de winkel gezien wordt is op deze plek dus groter. Verder kun je overal houtskool kopen.

Stalletjes langs de weg

Vrouwen stampen maniok in een grote vijzel en vervolgens wordt dit, gehurkt of zittend op een lage kruk op een eenvoudig kookstelletje met houtskool gekookt. Elektriciteit, water en de badkamer wordt gedeeld met een groep van 6 tot 8 huizen, die een soort "woongroep" vormen. Dat kan met familie zijn, maar ook een willekeurig samengestelde groep is mogelijk. Ik spreek over huizen, het zijn echter huisjes; een woonruimte met een salontafel + bank, vaak wel een televisie, soms een elektrische kookplaat, een rekje met wat pannen, serviesgoed en een grote plastic bak met water, zodat je niet voor elk wisselwasje naar de centrale kraan hoeft te lopen. Verder hangt er een gordijn en je weet dat daar achter de slaapkamer is. Soms een bed anders slaapt men op een matje, er ligt een stapel kleren of men heeft een (tweedehandse) koffer kunnen kopen om daar de spullen in te bewaren. Er is dus echt totaal geen luxe en toch leeft men blijmoedig en ziet men elke nieuwe dag weer als een kans om te overleven. Elke Congolees heeft een godsdienst en de God van die godsdienst helpt hem of haar om toch nog steeds toekomstperspectief te hebben.

Graag wil ik afsluiten met een typisch Congolees tafereel, nou..... je vindt het overal in zwart Afrika terug.

Godelieve op de brommertaxi

In Kisantu is het vervoermiddel de brommertaxi. Met drieën achter op de brommer is geen probleem. Moet je de stad uit dan neem je de autotaxi. Dit is een "gewone" persoonswagen, waar we in Nederland soms weleens met drieën op de achterbank zitten. Hier vertrekt de autotaxi pas wanneer de auto helemaal vol is. Dat betekent 2 volwassenen op de voorbank, 4 op de achterbank en kleine kinderen worden daar bij gepropt. Dan zijn er nog 2 plaatsen over in de kofferbak! Dus nog even wachten tot we vertrekken, want die 2 plaatsen moeten ook gevuld zijn! De chauffeur.....? die heeft een eigen stoel, maar moet wel heel wat manoeuvreren om de versnellingspook te bedienen.

2 in de kofferbak.....

Vaak ligt het dak ook nog vol met stoelen, fruit, een fiets en wat je maar wilt. Aan de achterruitenwisher hangt dan een jerrycan, die ook absoluut mee moet. De auto is zo volgeladen dat bij een verkeersdrempel, die iet wat hoger is, iedereen moet uitstappen zodat de auto veilig over die drempel heen kan gaan.

Godelieve Laarakker.

Timmeratelier

Na het eerste opleidingsjaar, werden er nieuwe leerlingen geworven voor een nieuw schooljaar. In tegenstelling tot de leerlingen tijdens het proefjaar moesten de nieuwe studenten nu wel een kleine schoolbijdrage gaan betalen. Hierdoor zijn er minder aanmeldingen dan verwacht. Slechts een klein aantal leerlingen meldden zich aan.

Er werd een promotiefilmpje gemaakt dat op verschillende tv-kanalen in Kinshasa werd uitgezonden. Dit om opleiding en atelier meer bekendheid te geven. Het is nog een heel proces om door te groeien naar een volwaardig erkend opleidingscentrum dat zonder enige vorm van overheidssteun duurzaam functioneert. Men is bezig met het aanvragen van subsidie voor opleidingsateliers. Hier wordt momenteel door één van de medewerkers voor Bambale hard aan gewerkt. Ook het actief werven van opdrachten zal op een andere manier aangepakt worden. Hiervoor is hout in voorraad nodig en een catalogus met demonstratiemodellen. Men is bezig met de ontwikkeling hiervan.

Doordat de stroomvoorziening in Kinshasa niet altijd goed is, is er een generator aangeschaft. Hiermee kunnen de machines ook draaien wanneer de normale voorziening niet meer werkt.

De generator wordt het terrein op gebracht.

De generator staat onder een stevig afdak en op een stevige ondergrond.

Tweede bezoek van Jan Kempers aan het timmeratelier in Kinshasa.

Van 17 juni tot en met 27 juni 2016

Vorbereiding:

Ruim een jaar geleden heb ik in overleg met en met behulp van twee vrienden 2 slijpmachines georganiseerd in Nederland. Een messenslijper voor de beitels van schaafmachines en een machine voor het slijpen van cirkelzaagbladen. De machines zijn in twee kratten verpakt en verder door de Stichting Bambale vervoerd naar Kinshasa en geïmporteerd. Met de messenslijper had ik ervaring met de cirkelzaagslijper niet.

Daarvoor ben ik in contact getreden met de vorige eigenaar die deze machine nagenoeg gratis ter beschikking had gesteld. Ben ter lering twee maal bij hen in de werkplaats geweest voor instructies. Toen de machines ter plaatse waren had ik medische problemen dus werd het tijdstip van de missie naar achter verschoven. Bij aankomst waren de machines al opgesteld en draaiden ze. De mensen die ik zou instrueren waren drie medewerkers/instructeurs van de werkplaats. Er was een wisselend aantal van de leerlingen aanwezig want het was vakantie.

De machine wordt opgehaald

De drie medewerkers bestonden uit een man met goede organisatie talenten, één die van hard werken hield en een man met ruim technisch inzicht. Een uitstekende combinatie.

Bij de leerlingen waren enkele zeer wakkere jongens die ook goed meedachten en inzicht toonden. De elektriciteit viel regelmatig uit wat vertragend werkte op de voortgang. Dankzij de generator, kon er uiteindelijk toch doorgewerkt worden.

De instructie van de cirkelzaagslijper verliep matig mede door mijn eigen onervarenheid. Aan het eind konden de medewerkers de gewone cirkelzaagbladen slijpen. Vanuit Nederland ga ik de instructies nog verder verfijnen met behulp van de vorige eigenaar en die als geprogrammeerde instructie naar Bambale sturen. Ten opzichte van de voorgaande situatie is het een hele verbetering. Nu worden de zaagbladen met de hand geslepen of moeten weggebracht worden wat zeer tijdrovend is.

Op den duur zullen ze met deze machine ook inkomen kunnen genereren door voor andere bedrijven de zagen te slijpen.

De instructie voor de beitelslijper verliep wat vlotter. De machine is wat eenvoudiger te bedienen. Hij werkt prima zij het dat de motor nog snel heet wordt. Ook dat gaan we uitzoeken en mogelijk op afstand oplossen.

Het echte handwerk blijft belangrijk

Met deze machine is zeker inkomen te generen want in de huidige situatie worden dit soort beitels met de hand geslepen wat absoluut een zeer slecht resultaat geeft. Een bijzondere ervaring was het oplossen van de problemen met de freesmachine. Deze had versleten kogellagers en trilde enorm en maakte oorverdovend lawaai. Deze machine was dus buiten gebruik. Er werd mij gevraagd dit op te lossen. Hout bewerken is voor mij geen probleem maar ik ben zeker geen werktuigbouwkundige. Maar geen probleem vonden zij we beginnen er wel aan.

Jan geeft uitleg

Zo gezegd en zo gedaan, na drie dagen en hulp van een extern werktuigbouwkundige was de machine uit elkaar, nieuwe kogellagers er in en weer gemonteerd. Hij werkt weer prima. Mijn grote waardering voor het lef om dit probleem aan te pakken en op te lossen. De medewerkers zullen de machines goed onderhouden. Ze gaan per machine een kistje maken voor het bij de machine behorende gereedschap. Ook worden er ophangmogelijkheden voor cirkelzaagbladen gemaakt. Voor een afdekking van de machines wordt gezorgd, zodat daar niet te veel stof in komt. Een vervolfbezoek lijkt mij niet nodig, bij vragen zouden we onderling via e-mail elkaar informeren. Een mogelijkheid zou zijn om de technische man een of twee maanden naar hier te halen voor een opleiding hoe te werken met diverse houtbewerking machines. De gastvrijheid en eten was prima. De hotels, twee verschillende, waren voldoende. Zeker omdat ze op loopafstand van de werkplaats waren. Kortom van mijn kant een prima missie en ook de 7 werkdagen waren voldoende.

Jan Kempers.

Didier Kick op reis met Bambale.

Het is november 2015 als ik in Madagaskar ben en voor het eerst met mijn eigen blote ogen zie hoe armoede eruit ziet in levende lijve. Het maakt diepe indruk op me en terug in Nederland wil ik helpen. Graag wil ik iets specifiek betekenen en een land dat naar voren springt is Congo, DRC. Congo interesseert me vanwege de schoonheid van de natuur in het land.

Didier in Congo

Een groot deel van de longen van de aarde staan in de Congolese jungles die onder druk staan. Zo valt te zien in de documentaire Virunga. Maar Congo valt me ook op doordat het biologisch gezien een bizar divers land is. Een land met een geschiedenis die desastreuze wendingen nam in het begin van de 20^e eeuw.

Een land dat verscheurd is, opgescheept zit met een gigantische voorraad aan grondstoffen. Congo zou gezien de grondstoffen het rijkste land ter wereld moeten zijn. Meer dan 90% van de wereldvoorraad kobalt zit in Congo en kobalt is een grondstof die essentieel is voor het maken van mobiele telefoons, smartphones en andere elektronica.

Congo is een land waar wij als westerse gemeenschap een niet in geld uit te drukken schuld hebben opgebouwd. Tijd om af te lossen! Voor mijn verjaardag heb ik geld ingezameld en daarmee ben ik naar de voorzitter, Bioly Ikele, gegaan om te praten over wat ze allemaal doen met Stichting Bambale. Graag wilde ik iets doen met computers en Bioly zei me: "Goed dat je iets wilt doen, maar om het concreet te maken, moet je eerst maar gaan kijken en dan bepalen wat je wilt doen".

Theo, Didier en zijn moeder en Bioly

Zo geschiedde. Op dinsdag 27 september vloog ik, samen met mijn moeder, die graag mee ging, naar de Democratische Republiek Congo om de projecten van Stichting Bambale te bezoeken.

We zijn in Kinshasa en in Kisantu geweest. In Kinshasa verbleven we bij Roger, een oom van Bioly. In Kisantu verbleven we in een hotel, met halve ster. Bedden die alleen opgemaakt worden, niet perse verschoond, en geen stromend water. Maar dat went.

De dag na aankomst zijn we direct naar Kisantu gegaan. We waren op pad met Bioly, Theo (de voorzitter van de FDSB), Rafael (de secretaris van de FDSB) en Chris (een neef van Bioly). In Kisantu aangekomen zijn we door het stadje gewandeld en hebben we het platteland bekeken. Verwonderd staan kijken hoe een groot deel van het dorp zich wast in de rivier. Kisantu oogt als een dorp, maar is door zijn uitgestrektheid een flinke stad met 78.000 inwoners. In Kisantu staat de school van Stichting Bambale. Een schoolgebouw, waar trotse leraren lesgeven aan verschillende klassen. Op vrijdagochtend hebben we een bezoek gebracht aan de gymles van de kleuters en heb ik meegedaan met het dansen in een kring en de motorische oefeningen. Ook heb ik met een aantal middelbare scholieren gesproken, ze geportretteerd en ze gevraagd naar hun dromen.

Als blanke trek je in Kisantu veel bekijks. Op straat roepen ze je na met mundele (betekent blanke). Interessant feitje is dat mundele komt van een Congolees dialect bobangi en is verbasterd van het woord ndelengene, dat onbetrouwbaar betekent. Overigens moet ik vertellen dat iedereen onwijs vrolijk mundele riep en wij vrolijk mbote terugriepen, dat "hallo" betekent. Het zijn vriendelijke mensen, die in armoede leven en een wankel bestaan hebben, maar ondanks dat ongelofelijk veel levensvreugde hebben. Die avond hebben we een drankje gedronken met de docenten en met ze gesproken. Leuk om met ze te praten en ze waren nieuwsgierig naar ons. Ik vertelde ze dat Congo in Nederland door veel mensen als gevaarlijk wordt gezien. Daar moesten ze om lachen en achteraf begrijp ik dat gelach. Congo is namelijk arm en zeker anders dan Nederland, maar ik heb me geen moment onveilig gevoeld.

Het dagelijks leven op straat

De dag erna hebben we een ziekenhuis bezocht in Kisantu. Daar ging mijn mond van open staan. Enerzijds omdat het zo onhygiënisch was en ruimte zo beperkt was. Anderzijds omdat de kennis nogal te wensen overlaat en je er zonder geld niet geholpen wordt. Zo werd me een verhaal verteld van zwangere vrouwen die bij het ziekenhuis aankwamen met gebroken vliezen, maar weer naar huis worden gestuurd omdat ze geen geld hebben en uiteindelijk in de berm bevallen. Maar ook dat een gebroken been niet per definitie wordt gegipst en met een paar maanden weer bruikbaar is, maar dat het geamputeerd wordt.

Terug in Kinshasa hebben we op zondag een bezoek gebracht aan Lola Ya Bonobo, een opvanglocatie voor bonobo apen, één van drie mensapen (naast de gorilla en chimpansee) die je in Congo vindt. Ook hebben we het rijke deel van Kinshasa bezocht, een plek waar de gigantische verschillen in het land duidelijk worden. Een baan bij de overheid is het beste wat je kunt hebben in Congo, althans zo lijkt het als je kijkt naar de rijkdom die rondom de politiek druipet. Tijdens deze week zijn we ook nog bij het timmeratelier geweest. Geweldig om te zien dat jongeren, uit een uitzichtloze situatie, hier een plek hebben om een vak te leren om daarmee zichzelf te kunnen bedruipen.

De nieuwe pomp bij de school

Dat is ook het gevoel dat overheerst na een week Congo. Er is zoveel armoede en de realiteit is niet motiverend. Ondanks dat proberen mensen er het beste van te maken. Die weg naar het realiseren van dromen is niet een geplaveid pad. Het is een weg met hobbels, obstakels en weinig middelen. Daarom voelen de activiteiten van Stichting Bambale, het in perspectief plaatsend, als een druppel op een gloeiende plaat. Echter is dat wel zo een belangrijke druppel, dat ik Bioly en de andere leden van het bestuur van Stichting Bambale een gigantische pluim wil geven voor hun werk.

Didier Kick

Verhalen uit Congo

Door de activiteiten van Stichting Bambale is er voor de betrokkenen van de projecten ook het één en ander veranderd. Welke invloed de veranderingen bij Complexe Scolaire Bambale hebben wordt in deze nieuwsbrief ook kort omschreven door een docente en een leerling van C.S. Bambale.

Verhaal van een docente:

Ik ben Nacha en werk al sinds 2008 als docent bij CS Bambale. Vanaf januari 2016 verzorg ik de (financiële) administratie van de school. Ik ben blij om bij CS Bambale te werken. Het is een goede school met goede voorzieningen. De kinderen kunnen allemaal op een eigen stoel of in een bank zitten en kunnen zo goed werken en opletten. Wij hebben al diverse trainingen gevolgd waarvan we veel geleerd hebben.

De school regelt veel voor ons. We hebben sinds september een vrijwilligster uit Nederland. We hebben veel van haar geleerd. Ze heeft veel spullen, zoals bouwsteentjes voor de kinderen en knutselmaterialen meegenomen. Nu kunnen de kinderen knippen en plakken, dit deden de kinderen eerst nooit. De school is hierdoor ook aantrekkelijker geworden, de kinderen vinden het steeds leuker om naar school te komen. Ze hoeven niet alleen te leren in de banken, maar mogen soms ook spelen. We merken dat de ouders hierdoor ook steeds enthousiaster worden. Er zijn zelfs kinderen die na schooltijd terug komen om in de schoolbibliotheek boeken te lezen.

Verder hebben we van de vrijwilligster geleerd om elke week aan het eind samen met alle docenten te evalueren om te kijken wat er wel of niet is goed gegaan, zodat er dingen verbeterd kunnen worden. Ik ben blij dat ik bij CS Bambale terecht ben gekomen. De school is aan het groeien en ik zie veel goede ontwikkelingen.

Nacha Kunsedioko

Verhaal van een leerling:

Mijn naam is Nlengi Kimbu, ik zit in klas 4 (groep 6). Ik vind CS Bambale een leuke school omdat de school dichtbij is. We hoeven niet ver te lopen. De docenten geven goed les en de school regelt ook iets voor ons om te spelen, zoals voetballen. Ik heb ook al een keer een spelletje mogen doen, we moesten kaartjes omdraaien en onthouden wat er op stond (memory), dat had ik nog nooit gedaan.

We hebben ook training gehad om te leren de handen te wassen na het poepen en de tanden te poetsen voor ik ga slapen. We hebben van school ook allemaal een tandenborstel en tandpasta gekregen. Dat vond ik heel leuk. Ik wil graag leraar worden als ik groot ben.

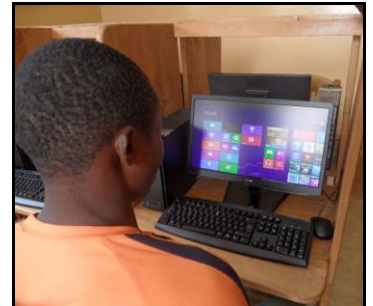

Nlengi Kimbu

Informatiecentrum

CS Bambale werkt nauw samen met het informatiecentrum van Stichting Bambale in Kisantu. De leerlingen in de bovenste klas krijgen bij onze school de unieke kans kennis te maken met de computer. De meeste kinderen in Kisantu hebben nog nooit een computer gezien of gebruikt en zijn vaak niet op de hoogte van de mogelijkheden hiervan. Hoewel in geen enkel gezin computers of internet gebruikt worden, is de inzet van computers in bedrijven en organisaties steeds gangbaarder. Daarom vergroot de kennis van goede computervaardigheden de kans op een baan in de toekomst.

Zoals in het verhaal van Godelieve te lezen is, maakt Complexe Scolaire Bambale langzaamaan belangrijke ontwikkelingen door. Die hebben veel betekenis voor de verbetering van de kwaliteit van het onderwijs voor de kinderen in Kisantu. De kwaliteit is terug te vinden in, voor ons, heel gewone dingen, zoals het gebruik van papier, kleurpotloden en leerzaam speelgoed. Het zou voor de school veel betekenen wanneer er in het gebruik hiervan continuïteit zou zijn. Uw bijdrage kan hierin veel betekenen. Gunt u de kinderen van Kisantu een goede basis, zodat ze later kunnen voortbouwen aan hun eigen toekomst? Dan is uw donatie van harte welkom. Gebruik daarvoor het volgende bankrekeningnummer Stichting Bambale te Eindhoven, IBAN: **NL38 RABO 0170 0366 85**

Vernieuwde website.

De website van Stichting Bambale is vernieuwd. Onze oude website heeft na meer dan 15 jaar trouwe dienst plaats gemaakt voor een nieuwe, moderne site. U kunt de website vinden via: www.stichtingbambale.nl Om ons te benaderen kunt u gebruik maken van het nieuwe e-mail adres: info@stichtingbambale.nl Natuurlijk zijn wij ook te allen tijde telefonisch te bereiken via 040-2571391.

Met dank aan al onze donateurs!

